

Hatodik díjazott

LAUER EDITH

Külhoni magyarság érdekében végzett áldozatos szolgálata
MAGYAR ÖRÖKSÉG

Lauer Edith-et, a Magyar Amerikai Koalíció elnökét minden tekintetben érdemesnek tartom arra, hogy Magyar Örökség-díjjal tüntessék ki.

Indoklásban a bőség zavarával küzdök. Ha csupán az elmúlt évtizedben végzett áldozatos közösségi munkáit próbálnám vázolni, hosszadalmas beszámolót kellene írnom, tények sokaságát felsorolnom, hogy rendkívüli érdemeire fényt vessek. Fényt mondok és közhirre tétetést, mert Lauer Edith keveset beszél, és sokat cselekszik; szerénységénél csak áldozatkészsége nagyobb, mindennek megsegítése, amivel tragikus nemzeti sorsunk máig fájdalmas sebei gyógyíthatóak. Így szólván, szívbökkentyűs retorikát kerülendő, tényeket sorolok.

Lauer Edith anyagi és erkölcsi támogatásáról beszélhetnek sokan Erdélyben, Felvidéken, Kárpátalján, Délvidéken és Magyarországon. Mecénásként szólhat róla a kolozsvári Református Kollégium tucatnyi ösztöndíjas tanulója, a marosvásárhelyi Pápiu Gimnázium négy diákja, a délvidéki magyar egyetemisták egy csoportja. Kezdeményezte és sikerrel működteti azt az amerikai magyar ösztöndíjazást, minek eredményeként a marosvásárhelyi orvosi egyetem húsz magyar hallgatója részesül évi tízezer US dollár tanulmányi támogatásban. Ajánlásomhoz csatlakozna most az elcsatolt magyar területek jó néhány kulturális intézménye, amelyeknek munkáját, fennmaradását jelentős összegekkel segíti folyamatosan Lauer Edith. Ilyen pl. a Beregszászi Tanárképző Főiskola Amerikai Baráti Köre, a Chicagói Délvidéki Diáksegélyező Egyesület, az erdélyi Szórvány Alapítvány, a kolozsvári *Korunk* című folyóirat, a székelyföldi Julianus Alapítvány, a pozsonyi Madách Könyvkiadó és a *Szabad Újság* című hetilap, a szlovákiai magyarság kulturális szövetsége, a CSEMADOK. Helyszűke miatt ugyancsak röviden szólok Lauer Edith rendkívül fontos politikai tevékenységéről, amelyet a Magyar Amerikai Koalíció elnökeként folytat sok esztendeje. 1994-1997 között – néhány munkatársával egyetemben – hat ízben találkozott és tárgyalt Clinton elnökkel Magyarország NATO-tagságának pozitív rendeződése ügyében. Jó érzés volt hallanom tőle, hogy protokolláris vacsorán Amerika

elnökének asztalszomszédjaként szólhatott a forradalmas 56-ról, Magyarországról, kisebbségi létben küszködő magyar nemzeti közösségekről. Ezzel most csupán azt akarom érzékeltetni, hogy Lauer Edith azok közül való, akik méltó módon képviselik nemzeti érdekeinket a nyugati világ magas politikai köreiben is. Ünnepi mozzanatokon túl ezt olyan sikeres konferenciák jelzik, mint a washingtoni Potomac Alapítvánnyal közösen rendezett tanácskozás. Kisebbségi jogokról, határon túli magyarok jogfosztottságáról Washingtonban értekezni: életbevágóan fontos cselekedet. Íme, ilyen tények segítik azt, aki Lauer Edith szellemiségét, hűségben fogant magyarság szolgálatát próbálja vázolni. Bizonyos, hogy sok mindenről, ami nevét fényesítené, nem szólhattam. A szebbik nem kedves hajtásaként szeretnie kell a tükröt, de senki nem láthatta őt a karrier-kergető becsvágy, a kivagyiság tükreben tetszelegni. Szabó Dezsővel szólván, a vokális tatárjárások, az elszabadult retorika idején Lauer Edith már-már a szóitalan cselekvés, a titkon tartott jótett biblikus követelményével próbál segíteni kotta és hang, fogadkozás és véghezvitel megbillent egyensúlyán. Nem lenne jó képviselő jelöltnek. Semmit sem ígérne, mindent beváltana legjobb tudása, képessége szerint a feléje szálló kívánalmakból, de ki szüntetné be közben a népmaszlagolást? Évek folyamán, nemzeti ügyünket tárgyaló-taglaló sokadalomban, nagy ritkán hallhattuk beszélni. Magam is észlelhettem akkor, hogy szép szavak divatbemutatóján a szigorú tárgyszerűség híve, a könnyen és gyorsan fakuló jelzőknél pedig többre becsüli a tartós főnevet. Ezért igyekszem én is tartózkodni a pántlikás befejezéstől, mondván bezárólag: Lauer Edith, Kis-Magyarországnak Amerikába szakadt nagyszerű asszonya minden tekintetben megérdemli, hogy a Magyar Örökség-díjával tüntessék ki.

Sütő András

író